

Sarah Devos

Mary★

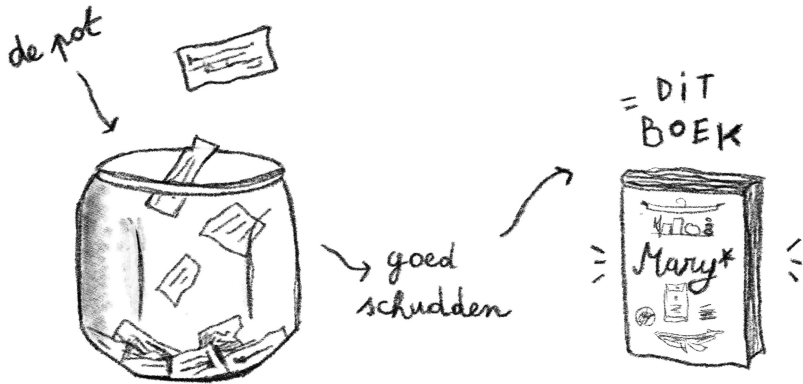
MEISJE VAN DE ZEE

Salto

de SCHRIJVER wil eerst nog iets zeggen

Alles in dit boek bestaat uit een mengeling van echt gebeurde dingen en verzonnen verzinsels. Het allereerste begin van dit verhaal kwam mijn hoofd binnengewaad tijdens een (nogal rare) droom. In die droom gaf mijn vader mij dit verhaal. Echt waar, dat klinkt vreselijk melig, maar zo is het gebeurd. Ik weet nog maar enkele jaren dat hij mijn vader is, en nog gekker: hij was ook een schrijver. Al zagen we elkaar amper vijf keer voor hij stierf – in dit boek zit heel veel van hem, en van mij, en van alle dingen die we delen.

Sommige stukken van het verhaal zijn gebaseerd op mensen die echt bestaan, of vroeger bestonden, andere stukjes komen rechtstreeks uit mijn hersenkronkels. Die heb ik allemaal in één pot gegooid (de stukjes verhaal, niet mijn hersenkronkels). Daar heb ik eens flink mee geschud en toen kwam dit verhaal eruit gefloept.

PS Mevrouw Man is losjes geïnspireerd op meneer Pen, de man van het winkeltje uit het kinderboek *Pluk van de Petteflet*, het allereerste boek dat ik ooit kreeg. Dat boek, dat ik nog steeds een van de allermooiste en grappigste boeken vind, kreeg ik van mijn juffrouw Rita. Ik was toen zes en terwijl ik dankzij haar mijn eerste letters leerde schrijven aan het zwarte bureautje van mijn grootvader, droomde ik er stiekem van om later Echte Verhalen te schrijven.

Beschouw deze verwijzing dus maar als een ode aan Annie M.G. Schmidt, de opperschrijfster, en aan alle leerkrachten, waar dan ook ter wereld. Onderschat nooit hoe belangrijk jullie zijn.

PPS Terwijl ik dit boek schreef en tekende, liep deze playlist als een rode draad door de vele uren die ik eraan spendeerde. Het is muziek zonder woorden, maar wel met een vleugje magie, waarvan ik hoop dat je die ook in het boek mag ervaren. Misschien vind jij het ook leuk om ernaar te luisteren?

DEEL ÉÉN

ik ben Mary☆

1. Ik ben hier, en jij?

Hallo? Is daar iemand? Ha, ik ben blij dat je gekomen bent. Ik had je al verwacht. Goed, ehm, ja ... Hier zijn we dan. Volgens mij is dit het moment waarop ik mezelf moet voorstellen, wat denk jij? Of wil jij beginnen? Of niet?

Oké, ik zal starten.

(Nu weet je meteen al één ding over mij: ik ben niet zo goed in beslissingen nemen. Misschien ben ik ook typisch zo'n beleefd mens dat iedereen altijd voor laat in de rij aan de kassa of op school, waardoor ik zelf altijd als laatste aan de beurt kom - en als ik echt dikke, VETTE pech heb, kom ik helemaal níét meer aan de beurt, want dan gaat natuurlijk nét de schoolbel, of de winkel sluit. Moet ik dus dringend afleren. Maar ja, zo heb ik het altijd geleerd. En wat je één keer aanleert, is niet zo makkelijk weer af te leren.)

(Nu weet je dus ook al een tweede ding over mij.

Ik moet echt minder vertellen.)

Dan maar meteen het derde en vierde ding over mij: ik ben Mary en ik woon aan zee. Letterlijk VLAK bij de zee: gewoon de deur opendoen of uit het raam kijken en daar is ze dan, dé zee. Onze zee. Altijd, altijd. 's Ochtends, wanneer het licht van inktblauw naar lichtgrijsgroen verandert, eerst supertraag en dan plots zo snel als in een vingerknip. 's Middags, wanneer de zon brandt. 's Avonds, wanneer verliefde stelletjes voorbij ons huis wandelen en kleffe dingen schrijven in het zand. Nooit stopt de zee eens een keer met er te zijn. Zelfs niet in het midden van de nacht. Dat weet ik zeker, want als ik niet kan slapen, schuif ik mijn gordijn een piepklein beetje open en dan is ze er nog. Altijd. Het is fijn om te weten dat de zee er is en blijft. Al miljoenen jaren, en nog heel lang vanaf nu.

Soms vraag ik me af of de zee het niet beu wordt dat ze er altijd is. En altijd hetzelfde. Elke dag weer op en neer, zes uur op, zes uur af, zes uur eb, zes uur vloed.

Zou ze soms niet denken:

- Weet je wat? Vandaag begin ik er een uurtje later aan.
- Deze week blijf ik in eb.
- Straks ga ik eens van links naar rechts.

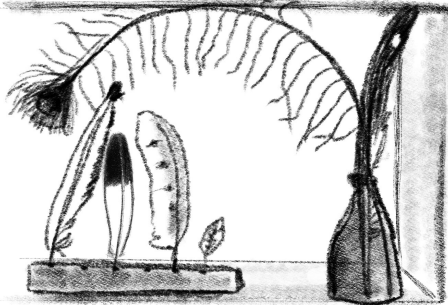
- Baaldag, vandaag gesloten.
- Het is vrijdagavond, we doen eens gek, dus het is maar één uur vloed en drie uur eb en daarna zien we wel wat er gebeurt.

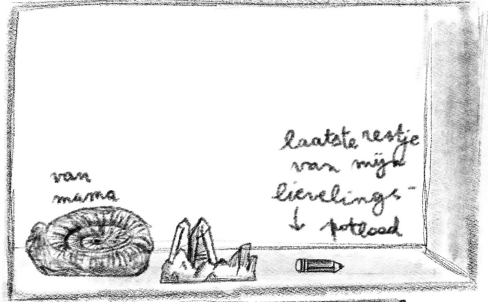
Ik denk dat het best eenzaam is om de zee te zijn. Maar ja, soms is het ook eenzaam om mij te zijn – hoe dicht de zee en ik ook bij elkaar zijn en zelfs al zijn we altijd met z'n tweeën.

Naast het hekje rond ons huis liggen de duinen. Daar mag ik niet komen van opa, want daar leeft de vos. Een enge, gemene vos, dus die mag ik nooit, maar dan ook NOOIT tegenkomen. Het ziet er zo leuk uit in de duinen, maar ik ga er niet naartoe. (En oké, opa is er nu niet meer, dus hij zou het niet te weten komen, maar toch ...)

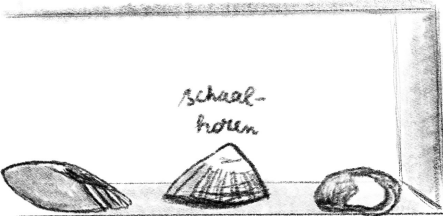
Het liefst ga ik naar het kraaiennest boven op ons huis. Dat bouwde opa als uitkijkpost, en om dichterbij de sterren te kunnen zijn. ‘Dichter bij oma’, zei hij dan, wat ik gek vond, want ze hadden oma begraven in een put in de grond, dus dan ben je toch net verder bij haar vandaan? Ik liet opa maar praten, want tegelijk met het kraaiennest bouwde hij ook de glijbaan vanuit de slaapkamer naar het strand en daar was ik toch ZO BLIJ mee. Zo blij dat ik mijn mond hield over dat andere.

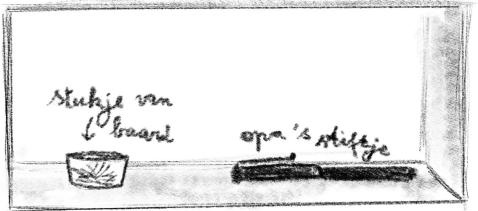
• afd. VEREN •

⓪ afdeling ALLERLEI ⓪

⓪ afd. SCHELLEN ⓪

• afd. VAN OPA :

Wat zal ik nog vertellen? O ja, ik heb een museum bij mij thuis. Niet zo'n gigantisch ouderwets museum met duffe schilderijen en het is ook echt nog niet groot – ik ben er nog maar net mee begonnen. Het is een verzameling van allemaal ... nu ja ... dingen. Van mij. Elke afdeling heeft een andere naam. Daar heb ik officiële naambordjes voor gemaakt.

Mijn museum stelt echter NIETS voor in vergelijking met het winkeltje van mevrouw Man. Als je bij haar binnenstapt, weet je niet waar je het eerst moet kijken. Het is allemaal zó mooi, van de kleinste schelp op de onderste plank tot de prachtigste vogel helemaal boven in de top van haar duizelingwekkend hoge winkeltje. (En ze heeft ook letterlijk een MASSA snoepjes, maar sst.) Als ik aan mevrouw Man vraag hoe het komt dat ze zo veel mooie spullen heeft, haalt ze alleen maar de schouders op. 'Dat komt ervan als je zo oud wordt als ik', zegt ze dan glimlachend. Maar ik weet zeker dat dat niet waar is, want opa is nog veel ouder geworden en hij had lang niet zo veel bijzondere spullen als je vindt in het winkeltje van mevrouw Man.

Devos, Sarah

Mary. Meisje van de zee

© 2025 Salto / Standaard Uitgeverij nv,

Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Sarah Devos

www.standaarduitgeverij.be

Tekst & illustraties: Sarah Devos

Omslagontwerp: Maarten Deckers

Vormgeving binnenwerk: KaaTigo

Trefwoorden: fantasie, dromen, avontuur

D/2025/0034/29

ISBN 978 90 02 28398 7

NUR 283

De auteur kreeg voor de totstandkoming van dit boek een werkbeurs van Literatuur Vlaanderen.

 **LITERATUUR
VLAANDEREN**

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier – zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.